

SAİT FAİK ABASIYANIK
Mahalle Kahvesi

Remzi Kitabevi

SAİT FAİK ABASIYANIK 1906'da Adapazarı'nda doğdu. İlk ve orta öğreniminden sonra bir süre Türkoloji okudu. Babası Mehmet Faik Bey'in isteğiyle iktisat öğrenimi için İsviçre'ye gitti. Ancak buradan Fransa'nın Grenoble şehrine geçti ve 1931-1935 yılları arasında Fransa'da kaldı. İstanbul'a dönünce sadece yazı yazarak geçinmeye karar verdi ve öyküleriyle tanınmaya, kitapları çıkmaya başladı. "Modern edebiyata yaptığı hizmetlerden dolayı" Amerika'daki Mark Twain Derneği'ne onur üyesi seçildi (1953). 11 Mayıs 1954 tarihinde hayatını kaybetti. Burgazada'daki yaşadığı ev "Sait Faik Müzesi" haline getirildi (1964). 1955 yılında yazarın annesi tarafından "Sait Faik Hikâye Armağanı" başlatıldı.

Yapıtları:

Öykü: *Semaver* (1936, Remzi Kitabevi), *Sarnıç* (1939, Çığır Kitabevi), *Şahmerdan* (1940, Çığır Kitabevi), *Lüzumsuz Adam* (1948, Varlık Yayınları), *Mahalle Kahvesi* (1950, Varlık Yayınları), *Havada Bulut* (1951, Varlık Yayınları), *Kumpanya* (1951, Varlık Yayınları), *Havuz Başı* (1952, Varlık Yayınları), *Son Kuşlar* (1952, Varlık Yayınları), *Alemdağ'da Var Bir Yılan* (1954, Varlık Yayınları), *Az Şekerli* (1954 –ölümünden sonra– Varlık Yayınları).

Roman: *Medar-ı Maişet Motoru* (1944, Yokuş Kitabevi: 2. baskısı *Birtakım İnsanlar* adıyla, 1952, Varlık Yayınları), *Kayıp Aranıyor* (1953, Varlık Yayınları).

Şiir: *Şimdi Sevişme Vakti* (1953, Yenilik Yayınları).

Röportaj-Öykü: *Tüneldeki Çocuk* (1955, Varlık Yayınları), *Mahkeme Kapısı* (1956, Varlık Yayınları).

Diğer yapıtları: *Balıkçının Ölümü-Yaşam Edebiyat* (1977, Bilgi Yayınevi), *Açık Hava Oteli* (1980, Bilgi Yayınevi), *Müthiş Bir Tren* (1981, Bilgi Yayınevi), *Sevgiliye Mektup* (1987, Bilgi Yayınevi).

Çeviri: *Georges Simenon'dan Yaşamak Hırsı* (1954-ölümünden sonra, İstanbul Yayınları).

SAİT FAİK ABASIYANIK

Mahalle Kahvesi

Öyküler

Yayına hazırlayan
Feridun Andaç

Remzi Kitabevi

MAHALLE KAHVESİ / Sait Faik Abasıyanık

© Remzi Kitabevi, 2025

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Feridun Andaç
Düzeltili: Öner Ciravoğlu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2216-3

*Bu kitabın ilk basımı Varlık Yayınları
tarafından yapılmıştır (1950)*

BİRİNCİ BASIM: Mart 2025

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

İÇİNDEKİLER

Sunuş	7
Mahalle Kahvesi	13
Plajdaki Ayna.....	19
Uyuz Hastalığı	
Arkasından Hayal.....	29
Dört Zait	33
Hallaç.....	39
Baba-Oğul	45
Karanfiller ve Domates Suyu	49
Bilmem Neden	
Böyle Yapıyorum?.....	53
Bir Sarhoşluk	59
Kınalıada'da Bir Ev	63
Süt	66
Gramofon ve Yazı Makinesi.....	69
Barometre	76
İzmir'e.....	79
Kış Akşamı, Maşa ve Sandalye.....	86
Bir Bahçe.....	90
Bir İlkbahar Hikâyesi	94
Sakarya Balıkçısı.....	97
Kestaneci Dostum	103

Söylendim Durdum	109
Ermeni Balıkçı ile Topal Martı	112
Sinağrit Baba	116

SUNUŞ

Yeni Sesin, Yeni Bakışın Öyküleri

Bu öyküler onun; dünyaya, insana, doğaya bakışının öne çıktığı ve o bakışı çeşitlendiren yaşamsal kesitlerin nasıl bir durulukla aktarılabileceğinin örneklendiği anlatılardır. Bununla birlikte hem anlatımda hem de izleklerde Sait Faik'in yenilikçi yanının yansımaları da net şekilde göz önündedir.

Sait Faik bu kez toplumun farklı kesimlerinden söz eder. Ön planda olan çocuklardır. Özellikle çalışan, ezilen ve evsiz olanlar... Diğer bir kıyıda ise yüzü doğaya, çalışma yaşamına dönük insanların hayata tutunma öyküleri anlatılmaktadır.

Mahalle Kahvesi'ndeki öykülerde; sevgiyi, emeği, insanın insana inancını, doğayı, bircümle canlıyı övgüleyen bir bakışı vardır Sait Faik'in. Öyle ki, *Kımalıda'da Bir Ev* öyküsünde şöyle demektedir: “*Ben görmeden severim bahçeleri, insanları.*”

Şimdi, 1940'lar Türkiyesi'nden insan manzaralarıdır anlatıkları ama sıradışı, “küçük insan”ların dünyalarına her zamanki gibi sezgiyle yaklaşmaktadır. Herhangi bir sesin, görüntünün, imgenin, hatta bir bakışın (bile) “hikâye” edilebileceğini söylemektedir adeta. Hiç konuşmadığı biri, hiç gitmediği bir yer, uzaktan bir bakışla gelir, onun anlatımına siniverir:

“*Kımalıda'yı bu kızı tanımadan da merak ederdim. İnsanlarını değil. Onları bol bol vapurda görüyorum. Daha çok o vapurdan çıkanlarla birlikte, bu gece yarısı sönük kırmızı ışıklarıyla böcek gibi kabuğuna, kırmızı benekli kabuğuna ka-*

panmış Kınalı'nın evleri ne yaparlar diye? Ne yapacaklar? Her yerde olduğu gibi onlar da dedikodu yaparlar. Yerler içerler, uyurlar.” (“Kınalıada'da Bir Ev”)

Sait Faik, her şeyin öyküye konu olabileceğini gösterirken bir yandan da ayrıntılı gözlemlerini aktarmaktadır. Tüm bu gerçeklikleri yansıtırken ise hayal gücü baskındır.

Onun imgeleminin taşıdığı anlam; dili kullanma gücünde ve söz (ünü) söyleme edasında yatar. Bu öykülerde Sait Faik'in sesi, anlatımı, bakışı yenidir:

“Yeni bir dünyaya başlıyordum. Yepyeni şiirler isterdim. Yeni romanlar okumalı, yeni resimler seyretmeli, yazmak için yeniden bir başta Türkçe öğrenmeliydim. Yeni hisleri, yeni düşünceleri, yeni kitapları arayıp bulmalıyım.” (“Süt”)

Adeta yaşanan zamanın ruhunu yansıtan bir bakışla yazdığı her bir öyküsüne sinen ise toplumdaki bariz değişim ve bu değişimle gelen dönüşümün yaşattığı sıkışıp kalmışlıkla boğuşan insana ait durumlardır. Bu bağlamda metaforik anlamlar içeren “Süt” öyküsü, giderek kirlenen bir toplumda arınmanın da ne denli “zor” olduğunu anlatması açısından önemlidir.

Sait Faik'in acııcı düşselliği ve imgelem yoğunluğu bu kitap-taki tüm öykülerinde baskındır. Söylemleri, içinden geçilen zamanın ve/veya gidişatın “kötü”lüğüne dair göndermeler de içermektedir.

“Yazı makinesi elle yazıya karşı her zaman bir üstünlük gütmese de onun, elle yazının dostu, ağabeyi tavrı takınmış, bir başkasına düşmanlığımı açıkça ilân etmiştir. Matbaa nedir ki? Yalanların dolanların, şantajların, hırsızlıkların, kötülüklerin, bayağılıkların aleti. İsteddiği kadar saatte binler, on binler çıkarıyorum desin. İsteddiği kadar kesip biçip atsın. Kendini bir şey sansın. Her zaman kötülerin, bayağıların eline ve kuca-

ğına atılmaya hazır bir histerik kadından başka bir şey değildir.” (“Gramofon ve Yazı Makinesi”)

Öykülerinin “anlatıcı kahraman”ı kendisi gibi flanördür: *“Benim huyum da yürümektir. Burnumun dikine, her yerden dakikasında bıkarak yürürüm. Hayvanlar, insanlar, bahçeler, ıssız deniz kenarları bulurum. Yeniden doğarım.”* (“İzmir’e”) Kentin aylak gezgininin bakışına mevzilenen her bir kesit, onun gözünün önünde yaşanan her bir durum, onun ruhunda o an hissedilen her bir duygu onun merceğinden aktarılır.

Anlatıcı, gündelik yaşamın değişken yanlarına bakar sürekli. Yaşama sevinciyle kırgınlıkları, umutla umutsuzlukları, sıkışık kalmışlıkla özgürleşme duygusunu bir arada verir.

Kent, onun için yaşama ve yaratma arenasıdır. Öyle ki, gidecek yazmanın ve yaşamının bilincinde bir anlatıcının varoluşunu simgelemek için muazzam bir zemin hazırlar kentin dokusu ona: *“Atlasam vapura, şehre insem diyorum. Şehir; umutların, tesadüflerin, tehlikelerin, gürültülerin içinde, her zaman elimin altında bulunan bir sergüzeşt tombasıdır.”* (“Kış Akşamı, Maşa ve Sandalye”)

Yaşama arzusu ile hayatı sevme bilinci, Sait Faik öyküsünün başat ögesidir. Severek var olmak ve yazarken, okurken, yaşarken hep bu duygunun sarmalında gezinmek, onun anlatısının rengi, soluğudur:

“Şimdi artık kimi sevdiğimi, kime saygı duyduğumu biliyorum. Günlerden beri kafamı bir adam kaplıyor (işgal ediyor dememek için).

Köyde ona “Kör Mustafa” derlerdi. Bir gözü sola doğru biraz kaymıştı. Sağ tarafının beyazı ile gözkapığı arasına ciğer kırmızısı bir et parçası oturmuştu. Böyle mi doğmuştur? Yoksa çocukken bir şey mi batmıştır? (...) Bana bir kamburu hatırlattıyor bu göz; tuhaf değil mi? Bir kambur insan çirkindir ama

bütün kamburlar iyi yürekli, sevimli insanlardır. Arkadaş canlısıdır, şendirler. Ne severim kamburları! (...)

Kör Mustafa bahçelerde çalır, gündeliğe gider, sarnıç sıvar, dam aktarır, kuyu kazar. (...) ... nasıl becerdi bilmem... Denize diklemesine inen bu çalılığın bir kısmını ne pahasına ayıkladı, biliyor musunuz; tırnakları pahasına.

(...) Onu gördüm mü toparlanıyor; hayret, sevgi ve saygıyla bakıyorum. Koca yaylamızın üzerinde böyle milyonlarca insan bulunduğunu düşünüyorum.” (“Karanfiller ve Domates Suyu”)

Yaşama döngüsünde insanı var eden, ona insanca değerler katan çalışmanın önemini ve yaşadığı çevreye, gördüğü insanlara, yaşamı paylaştığı canlılara bakma bilincini sürekli hatırlattır Sait Faik. Ötesi, gösterir de. Ama bunu yaparken ezincini de dile getirir: *“Bu şehir laubaliliğin, kötülüğün, ikiyüzlülüğün kaynaştığı bir şehir. İyi insanlar yok mu? Dolu. Ama nasıl çekilmişler, nasıl ürkmüşler, nasıl kapanmışlar bir yere? Neredeler?”* (“Söyledim Durdum”)

Sait Faik; bir toplum mühendisi gibi bakar insana ve onun oluşturduğu topluma; anlatının yapısını da bu bilinçle inşa eder. Bir anlatıcı olarak onun bakışı eleştireldir. İnsanın derinlerine inerken adeta bir ruh arkeoloğu gibi duyguları kazar, altında yatanı ortaya çıkarır. Her türlü aymazlığı reddeden, vurdumduymazlığı hiç hazzetmeyen, dostluğa ve sevgiye kucak açan, çalışmanın yüceliğine inanan, unutulmuş duygulara ve terkedilmiş insanlık durumlarına dahi içli ve içtenlikli bakan bir anlatıcıyla karşılaşırız *Mahalle Kahvesi*'nde. Okurlar da, bu kitabın her öyküsünde işte bu sesin ritmini hissedecek, bu sözün ahengini bulacaktır.

Feridun Andaç

MAHALLE KAHVESİ

YAZIN BU KÜÇÜK mahalle kahvesinin bahçesine sık sık gittiğim için, karayelin, tipinin çılgınca savrulduğu akşam, içeriye girdiğim zaman yadırganmadım. Kahve sapa bir yerdedi. Yapraklarını dökmüş iki söğüt ağacı ile üzerinde hâlâ üç dört kuru yaprak sallanan bir asmayı kar öyle işlemişti ki bahar akşamları, yaz geceleri pek sevimli olan bahçenin mora kaçan beyaz bir ışıkla dibinden aydınlık haldeki güzelliğine, girerken şöyle bir göz attığım halde, camın kenarına yerleşip de buğuları silince uzun zaman daldım, hem sevdalandım. Bu mor ışık o kadar çabuk koyulaştı ki kahve, daha ışıkları bile yakmamıştı. İnce belli çay bardaklarının en güzelini önüme bırakıp giden kahveci:

— Kışın da güzel değil mi, bahçe? dedi.

Bahçedeki mavi boyalı kasımpatlarının üzerine birikmiş karları gösterdi.

— Morukların söylenmeyeceğini bilsem, ışıkları daha yakmazdım ya, dedi, neredeyse homurdanmaya başlarlar.

Kahve ışıklarını yakınca dışarıdaki karın ışığı söndü. İçeriye göz attım. Sekiz kişi ya var, ya yoktu. Küçük kapağının içinden alevler atarak yanan sac sobanın sağ tarafının neredeyse kıpkırmızı kızaracağını biliyor, bekliyordum. Yanımda tavla oynayanlar vardı. Bir zaman onlara daldım. Ara sıra camı silerek alnımı camlara yapıştırıp dışarıyı seyrettim.

Evimden çıkınca ortalığın sessizliğini, bu sessizliğe lapa lapa kar yağdığını görmüş, yürümek hevesine kapılmış; ana cad-

deleri, arkadaş tesadüflerini, malum kalabalık yolları bırakmış, karın daha tez, daha temiz biriktiği, insanların az geçtiği bir semte gitmek üzere تنها tramvaya atlamış, buraya gelmiş-tim. Ama ben gelirken yarım saat içinde hava değişmiş, karayel kudurmuş, lapa lapa yağan kar, küçücük küçücük soğuk darı taneleri halinde kaynaşmaya başlamıştı.

Kahveciye:

— Bugünkü gazete var mı? diye sordum.

Elime bir gazete tutuşturdu. Bir taraftan kafamdaki havadis-lere dalmaya çalışıyor, öte yandan kahveyi dinliyordum. Mai-şet (geçim) derdi münakaşalarından öte insanlar bir şey konuş-muyorlardı. Bir ara kahvenin kapısı rüzgârla, bir adamla bera-ber açılıyor, avuçlarını üfleyerek o adam içeriye dalıyor, sobanın önünde karnını, göbeğini, göğsünü, dizini iyice ısıttıktan sonra bir tarafa ilişiyor, ya kendi kendine hulyaya dalıyor, yahut da bir tavla partisinin iki kişilik eğlencesine, oyuncuların itirazına rağ-men, bir üçüncü olarak katılıyordu.

Sedirde oturan ihtiyarların yanına da orta yaşlı, ciddi adam-lar gelip oturdu. Benden uzaktaydılar. Ne konuştuklarını duya-mıyordum, ama yüzlerinde hüzünlü bir şeyler vardı. Uzun uzun susuyorlardı. Artık epey bir zamanlar kahveye insan gel-medliğini fark ettim. Küçücük yuvarlak saat, kahveciden yana dönük olduğu için, saatin kaç olduğunu kestiremiyordum. Epey bir zaman geçti. Birçok insanlar gitti. Kahveci, nihayet saatini benden yana çevirdi. On buçuktu. Öyle bir uyuşukluk içindey-dim ki kalkıp gidemiyordum. Gitmek ister gibi kımıldandığımı sezen kahveci:

— Eviniz yakınsa acele etmeyin, dedi. Biz bire kadar açığız. Buradan iyi yer mi bulacaksınız?

— Ya? dedim. Bana bir çay daha yap öyleyse... Bir dilim de limon.

Tam bu sırada içeriye birisi girdi. Kaşına, kirpiğine kar dol-muş, üstüne beyaz bir ceket giymişti sanki. Gelen adam sobaya

doğru yürüdü. Üstünü başını süpürdü. Bir sandalyeye çöktü. Genç, çok genç bir adamdı. Yüzündeki karlar eriyince beyaz, yuvarlak bir yüz meydana çıkmıştı.

Kahvede o gelmeden evvel konuşmalar oluyorken, o girince herkes susmuştu. Kenarda tavla oynayanlar da tavlalarını şakırtıyla kapatıp çıkıp gittikten sonra bu sükût büsbütün arttı, uzadı.

Genç adama baktım. Bir sandalyenin üzerinde oturmuş, önüne bakıyordu. İhtiyarlar sakın, ciddi, adeta haindiler. Kahveci, başını iki eli arasına almış kahve ocağında oturuyordu. On dakika bir mecliste insanların susması korkunç bir şeydir: Dehşetli sükût uzuyordu.

Genç adam ayak ayak üstüne atıyor, sonra ayağını değiştiriyor, bir türlü oturduğu yerde rahat edemiyordu. Belinden yukarısı imtihan olan bir talebeyi andırıyor... Korkak korkak bakıyor, ayakları ise imtihan heyeti masa altından ayak ayak üstüne attığını göreceklermiş korkusu içinde gibi bir inip, bir kalkıyordu. Ayağının birisine altında kırmızı kırmızı yamalar sallanan bir lastik artığı geçirmiş, bunu iple de bağlamıştı. Ötekisinde, torik ağız gibi açılmış altından hâlâ ıskaraları sallanan bir futbol ayakkabı etkisi vardı.

Kahvedeki sessizlik uzadıkça uzuyordu. Şaşırmıştım. Neredeyse birinin, ya:

— Şeytan geçti!

Yahut da:

— Kız doğdu!

Diyeceğini bekliyordum. Hepimiz gülüşecektik...

Hâlâ kimse bir şey söylemiyordu. Tekrar gözüm yeni gelen adama ilişti. Yüzünü değil, geniş alnını görüyordum: Kırışksız, manasızdı. Üstünde ceket yoktu. Yalnız, siyah çizgili beyaz bir mintan vardı. Kirli beyaz renkli bol bir kazağa bürünmüştü. Kazağın ön zaviyesini (açıklığını) bir çengel iğne ile tutturmuştu.

Meraklanmış, şaşırılmışım. Bir hareket bile yapamıyordum.

16 Bu sırada kahvenin kapısı açıldı. İçeriye bir adam girdi. İhtiyarlara doğru yürüdü:

— Sizi çağırıyor, dedi. Aklı yerinde ama sabaha çıkamaya-
cağına kalıbımı basarım. Ara sıra fena dalıyor. Seni istedi Ali
Ağa. Seni de Mahmut Çavuş. İstersen sen de gel Hasan. Seni
çok severdi.

Oturan üç kişi ayağa kalktılar. Soba kenarında oturana en
küçük bir göz atmadan, ama ona dik dik bakarmış gibi bir halle
geçip gittiler. Sanki gözlerini mahsus ondan çeviriyorlardı.
Genç adam, büyük gözlerini açmış, gidenlere yalvarır gibi bakı-
yordu.

Kahveci, yeni gelene hâlâ bir çay olsun getirmiyordu. Az
sonra yerinden kalktı. Önümdeki fincanı kaldırırken:

— Şu zavallıya da benden bir çay yap, dedim.

Bana, yalnız gözkapaklarını kaldırıp indirerek bir tuhaf
baktı. Çayı getirmeye gittiğini sandım.

Önünden geçerken çocuk birden ayağa kalktı. Kahvecinin
önüne dikilmişti. Kahveci farkında değilmiş gibi bir yana döne-
rek uzaklaşırken:

— Babam değil mi? dedi. Ölüyormuş değil mi?

Kahveci susuyordu. Bu hain, kötü, acı bir sükûttu. Sonra
sanki buzlar erimiş gibi oldu. Ama cevap yine benim için mana-
sız, çocuk için de acıydı:

— Senin baban değil o.

Genç adam bir şey söylemedi. Bir şeye karar vermiş gibi hızla
yürüdü. Kapıyı bir türlü açamıyordu.

Kahveci:

— Sakın eve gideyim deme. Kapıda teyzenin oğlu bekliyor,
gebertir seni!

Çocuk düşündü. Bütün kararları uçmuştu. Yüzünde iradesiz
hatlar belirdi. Kendisini içeriye iten rüzgârı deler gibi gitti.

Bir zaman bir şey soramadım. Kahvecinin arkası bana dönüktü. Gürültüyle bir şeyler yıkıyordu. Yüzünü benden yana döndürmesini bekledim. Ama bir türlü işini bitiremiyordu. Nihayet döndü.

Ben:

— Nedir bu Allah aşkına? dedim.

Belindeki önlüğü çıkarmaya uğraşiyor, cevap arıyor gibi düşünüyordu.

Kapı açıldı. Bir ihtiyarla beraber deminki adam girdi. Daha kapıdan girerken:

— Ruhunu teslim etti, dedi. Öteki savuştu mu?

Kahveci, elleri önlüğünün arkadaki bağlarında donmuş gibiydi. Onu çözeceğine tekrar bağladı. Masama doğru geldi. Sanki bana açıklaması lazımmış gibi:

— Arabacı Kâmil Ağa, dedi, öldü de... O deminki it, oğluydu. Kız kardeşini kötü yola sürükledi diye babası reddetmişti.

Sonra öteki adamlara döndü:

— Namussuzum, dedi, pişmanlığından değil, miras vururum diyedir.

İhtiyarlardan biri, bu söze taraftar olmadığını gösteren bir yüzle:

— Pişman olsa da affedilemez o, dedi.

Ben dudaklarımın ucuna gelen bir suali nasıl sorduğumu, niçin sorduğumu bilmiyorum. Bu tesiri yapacağımı hiç düşünmeden budalaca sordum:

— Kız ne oldu?

Tuhaf bir şey oldu. Birbirlerine bakmadan, halleriyle bakar gibi yaptılar. Ses seda çıkmadı. Deminki sükûtun bir başka tür-lüsü içine düştük.

Hatta gözlerde değil ama sükûtta ve sükûtun hareketsizliğinde:

— Bunu niye sordun?

— Ne lüzumu vardı?

— Başka soracak şey yok muydu?

— Ne de meraklıymışsın!... diyen bir hal valdı.

Kimse cevap vermedi. Parayı masanın üzerine bıraktım.

18 Kahveciye baktım. Başı önünde düşünüyordu. Sapsarıydı. Elleri hâlâ önlüğünün bağlarını çözmeğe çalışıyordu. Kapıyı açtım. Çekip gittim. Kızın ne olduğunu öğrenemedim ama, onu kahvecinin kötü hayattan çekip aldığını mı anladım nedir?

Yedigün, (Sayı: 3), 03 Nisan 1948

**“Şu ömrü mevsimlere benzetenler iyi etmişler doğrusu.
Herkesin bir ilkbaharı, bir yazı, güzü, kışı oluyor işte.”**

Mahalle Kahvesi, Sait Faik öykücülüğünde bir nirengi noktasıdır. Edebiyatımızın yön veren anlatıcısının getirdiği yeni bakış ve duyuş, ardılı kuşakları etkilemiş, modern öykücülüğün gelişiminde öncü rol üstlenmiştir. Özellikle bir kent anlatıcısının insana, çevreye, doğaya dönük gözlemlerinin öykülenişindeki anlatım biçimi “yeni edebiyat”ın kuruluşunda etkin olduğu kadar, özgün bir zenginlik taşımaktadır.

Yazarın belleğinden süzülen, ustalık dönemine ait öykülerin toplandığı bir kitaptır *Mahalle Kahvesi*. Her türlü aymazlığı reddeden, vurdumduymazlıktan hazzetmeyen, dostluğa ve sevgiye kucak açan, çalışmanın yüceliğine inanan, unutulmuş duygulara ve terkedilmiş insanlık durumlarına dahi içli ve içtenlikli bakan bir anlatıcıyla karşılaşıyoruz *Mahalle Kahvesi*’nde.

“Yaşama arzusu ile hayatı sevme bilinci, Sait Faik öyküsünün başat ögesidir. Severek var olmak ve yazarken, okurken, yaşarken hep bu duygunun sarmalında gezinmek, onun anlatisinin rengi, soluğudur. Okurlar da, bu kitabın her öyküsünde işte bu sesin ritmini hissedecek, bu sözün ahengini bulacaktır.”

FERİDUN ANDAÇ

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2216-3

9 789751 422163